PAIX LITURGIQUE

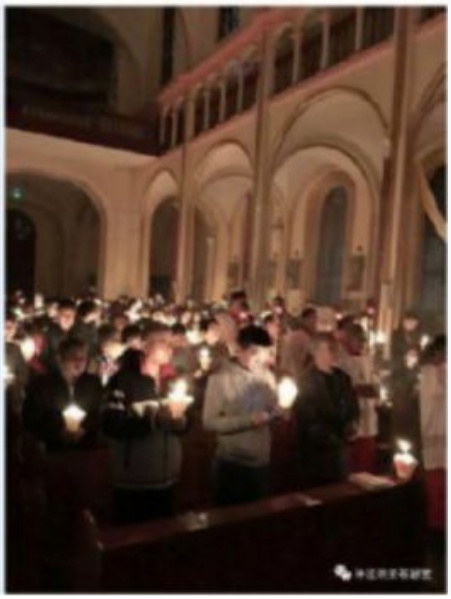
Newsletter 55 objavljen dana 14 svibanj 2018

U SVIM KINESKIM ŽUPAMA POSTOJI POTRAŽNJA ZA TRADICIONALNOM MISOM!

**Razgovor sa župnikom Župe sv.
Josipa u Šangaju**

Ovoga vam tjedna
donosimo ekskluzivno svjedocanstvo. Zahvaljujuci prijatelju i citatelju kojemu iskreno zahvaljujemo donosimo vam razgovor sa župnikom šangajske Župe sv. Josipa koji jednom mjesecno za svoje župljane slavi pjevanu nedjeljnu misu u izvanrednom obliku. Razgovor je zaista ekskluzivan prije svega zato što je rijec o sveceniku iz države u kojoj se Crkva budno nadzire, o jednom od iznimno rijetkih župnika te goleme zemlje koji celebrira službeno i prema odredbama motuproprija Summorum Pontificum te napokon zato što je rijec o glasu iz jednoga od svjetskih gradova u kojem vladaju najvece nejednakosti i materijalizam. Razgovor je voden 7. travnja 2018., na Bijelu nedjelju. Pozivamo sve naše citatelje da mole za ovoga svecenika i za njegovu zajednicu.

NB: Od 14. do 22. svibnja izaslanik Paix Liturgiquea boravit ce u Aziji radi izrade reportaže o tradicionalnim zajednicama u Seulu, Taipeiu, Hong Kongu i Singapuru. Svakako nam se javite imate li kontakte u tim gradovima. Takoder, vaša novcana pomoc u pokrivanju troškova puta, ciji je trošak procijenjen na 2500 eura, nece biti naodmet.

1) Na Zapadu je povijest latinske mise kompliciranа: de facto zabrana 1970., održavanje na marginama u vrijeme donošenja novoga misala, a zatim postupna obnova sve do naših dana, kada zauzima znacajno mjesto medu mladima i u novim zvanjima. U Kini je sve zasigurno bilo puno drukcije: možete li nam reci kakva je uloga tradicionalne mise u posljednjih 50 godina?

Latinska misa u Kini
tice se jako malo ljudi. Koliko mi je poznato, slavi se na tri mjesta u cijeloj zemlji: u jednoj župi na jugu Pekinga, u mojoj župi u Šangaju i u Wuhanu (1), za koji sam na internetu vidio podatak da je ondje jedan svecenik ponovno poceo slaviti tradicionalnu misu. On ima 52 godine, kao i ja. To znaci da je poput mene zareden prije otprilike 23 godine, netom prije uvodenja novoga misala.

U Kini su crkve i
bogoslovije koje su zatvorene 1950. ponovno otvorene 1978. Tada nije došlo do promjene ni u liturgiji ni u poucavanju na bogoslovijama, sve se nastavilo kao prije. Tek je od 1995. uveden novi red mise (Novus ordo), a na bogoslovijama se prestalo predavati latinski i staru liturgiju.

2) Kada je rijec konkretno o Vašoj župi, kako to da ste poceli slaviti tradicionalnu misu jednom mjesecno i na zapovijedane blagdane?

Tradicionalna misa nikad se nije prestala slaviti u mojoj župi izmedu 1982. i 2007., a slavio ju je isti župnik. Kada je preminuo 2007. godine i ja sam imenovan župnikom, nastavio sam je slaviti, a i postojala je stalna želja mojih župljana za time.

3) Ako to traže Vaši župljani, zašto se tradicionalna misa slavi u Crkvi sv. Josipa u Šangaju, ali ne i u drugim crkvama?

U svim župama postoji želja za ocuvanjem tradicionalne mise! No kako je novi svecenici nisu naucili celebrirati, nestali su zborovi i ministranti i „kompetencija“ se izgubila. **To je stvarno šteta jer su danas za tradicionalnu misu najzainteresiraniji mladi.** Dakako, u pocetku se od njih traži intelektualni napor da bi razumjeli tradicionalnu misu, ali nakon toga pocetnog napora oni se više ne žele vratiti modernoj misi na kineskom.

Paradoksalno, takav interes ne nalazimo baš kod mladih svecenika, i upravo su oni najneskloniji tradicionalnoj misi. Jedan od njih, koji se školovao na mojoj bogosloviji, nedavno mi je rekao da latinski „nanosi veliku štetu Crkvi“! Suprotno tomu, ja zaista osjecam da me latinski povezuje sa životom sveopce Crkve.

Ovaj jaz izmedu svecenika i vjernika postoji od 1995., otkada smo naucili svecenike da se opuste, da budu ležerni. Kao da su uvijek morali pokazati da su se necega oslobodili. Dok slave misu ceškaju se, njišu... Devedeset posto moje subrace u Šangaju više se ne priprema molitvom na slavljenje mise. Jedan svecenik kojeg poznajem uvijek dolazi u svoju crkvu nešto nakon 7 sati, a misa je tocno u 7. Cini mi se da se on ne može dobro pripraviti za celebriranje.

4) Latinska misa u Vašoj župi poseban je slucaj: nije rijec o alternativnoj misi, nego o redovitoj župnoj misi koja se jednom mjesecno slavi u tradicionalnom obliku. Kako na to reagiraju Vaši župljani? Dolaze li isti ljudi na tradicionalnu misu?

Ne, nije rijec o sasvim istim ljudima. Oni koji dolaze na tradicionalnu misu brojniji su jer dolaze iz cijelog Šangaja, dok ostalim nedjeljama dolaze samo župljani iz mojega geografskog podrucja. Nedjeljom u crkvi bude nešto manje od 200 vjernika, a kada slavim tradicionalnu misu, otprilike nas je malo više od 300.

5) Što Vama osobno, kao vjerniku i pastiru, donosi to redovito slavljenje staroga reda mise? Ima li ona, primjerice, utjecaja na nacin kako slavite misu prema novome redu?

Kada slavim moderni oblik mise, uvijek razmišljam o uputama iz tradicionalnoga oblika mise. Zacudit ce vas da cak nosim kazulu i biret kada slavim novu misu (smijeh)! U novoj misi sve je slobodno, nema više pravila. Zato se kao svecenik uvijek pitam: Jesam li dobro prikazao svetu žrtvu, je li se dogodilo cudo transsupstancijacije, jesam li bio suviše rastresen, je li mi nedostajalo vjere? U starome redu mise dovoljno je ukalupiti se i slijediti upute, i te me stvari nikada ne brinu. To je vrlo osobno, ali stari red mise pomaže mi ocuvati vjeru. U njemu nikada nemam sumnje u stvarnost i valjanost posvete. Stari mi red mise pomaže da budem srdacniji, ali i stroži.

Da sam profesor na bogosloviji, nesumnjivo bih bogoslovima preporucio da slave tradicionalnu misu. To je ucinio i jedan od mojih profesora iz bogoslovije, salezijanac. Danas je umirovljeni svecenik u Hong Kongu. On je velik prijatelj tradicionalne mise i cesto je slavi (1).

6) Primjecujete li specificne plodove u župnome životu?

Kao prvo, svaki put imam osjecaj ispunjene dužnosti. Misu slavim predano, ona nikada nije mlaka.

Drugo, svaki put vidim nove župljane. [Vadi mobitel i pokazuje fotografije preuzete s interneta. Na prvoj papa Franjo celebrira *ad orientem* u Sikstinskoj kapeli. Na drugoj je svecenik koji se klanja pred presvetim sakramentom]. Trece, znate, svaki put kada ljudi vide svecenika kako se klanja pred presvetim, neki se od njih obrate!

7) Osim strogo duhovnih pitanja, imate li dojam da je rijec o sukobu kultura u ozracju prijenosa ili o obliku otpora ostatku društva?

Ja nemam baš dojam da prenosim baštinu. Istina je da je moja vjera „tradicionalna“. To je jednostavno tako, ne mogu prenositi vjeru drukcije nego „tradicionalno“. Na „tradicionalan“ nacin ucim svecenike kako služiti misu i „tradicionalno“ odijevam liturgijsko ruho. Ne mogu drukcije. Nosim reverendu svake nedjelje posljednje 23 godine. Kada dajem posljednju pomast (3), odjenem bijeli superpelicej, no moja subraca to više ne cine. Ja ne bih mogao raditi drukcije. [Vadi mobitel i pokazuje fotografije s redenja mladoga svecenika iz jedne od zajednica Ecclesiae Dei] Znate, kada naidem na ovakve fotografije na internetu, primjerice ovoga mladoga svecenika iz Poljske, znam da sam u punom jedinstvu sa sveopcom Crkvom. Tada nemam osjecaj da idem protiv struje, vec mi se cini da me svi podržavaju. [Sugovornik je dirnut jer su mu dobro poznate te fotografije i sjeca se da se rasplakao kada ih je prvi put vidio. Nisu snimljene u Poljskoj, vec prilikom redenja mladoga Francuza, vlc. Côme a Rabanyja, FSSP, koji je nakon mise blagoslovio svoje roditelje.] Što se tice plivanja protiv struje u materijalistickom društvu u kojem je novac kralj, ne marim previše za to. Ako smo katolici, zasigurno ne smijemo novcu pridavati važnost koju mu pridaju ljudi iz Šangaja. Opcenito govoreci, ne cini mi se baš da katolicka Crkva, a napose tradicionalna misa, zanima bogate.

8) Kako se u praksi odvijalo slavljenje tradicionalne mise? Jeste li trebali ponovno nauciti gregorijanski koral, pronaci zagubljene misale? Jeste li i dalje imali liturgijsko ruho? Jeste li trebali napraviti nove prijevode? Je li došlo do liturgijskih prilagodbi?

Buduci da u našoj župi nije bilo prekida, sacuvali smo sva ruha i misale. Ljudi su i dalje znali pjevati gregorijanski koral. Imali smo odlican zbor do 2007., koji smo ponovno pokrenuli. Što se tice reda mise, kod nas se slavi ona „od prije Revolucije“, odnosno jednaka kao i 1949. Ja sam sacuvao sve liturgijske knjige od svoga prethodnika. Na primjer, 15. kolovoza pjevamo stari introit „Gaudeamus“, a ne misu Pija XII. U trenutku proglašenja dogme o Uznesenju blažene Djevice Marije u Kini više nije bilo mise!

9) Vaša je župa u prošlosti tijekom nekoliko desetljeca bila francuska župa. Je li to ostavilo kakva traga, osim na arhitekturi?

U crkvi je ostala grobna ploca u spomen na Blanche de Marigny, kcer prvoga francuskog konzula, koju su razbijaci zaboravili. Svi su drugi francuski tragovi u crkvi uništeni. Što se tice zajednice, situacija je drukcija. Prije se za Šangaj govorilo da je pridružen dio pariške nadbiskupije jer su francuski misionari ovdje bili vrlo aktivni i brojni. Od toga su nam ostale neke dragocjene stvari. [Vadi veliku

uokvirenu crno-bijelu fotografiju s natpisom na francuskom „Concile plénier de Shanghai, 1924“ (Plenarni koncil u Šangaju, 1924.) Na fotografiji su brojni biskupi, poglavari zajednica, apostolski nuncij. Prstom prelazi preko lica i govori o pojedinim osobama koje su mu poznate, pokazujuci Francuze...] Apostolski nuncij s ove fotografije kasnije je postao kardinal... Ovaj je umro kao mucenik i kanoniziran je... Ovoga su zarobili Japanci, štitio je svoje svecenike i živom su mu oderali kožu, zbog cega je umro... Od francuskih svecenika zajednica se još uvijek živo sjeca trojice kojima znam samo kineska imena. Prvi od njih je „Neng Mu De“, kojega su revolucionari protjerali, ali je pod svaku cijenu htio umrijeti na kineskom tlu. Razbolio se u trenutku odlaska, a njegov se brod zaustavio u Guangzhouu, gdje je preminuo. Zatim „E Lao“, koji je naslijedio 100 000 franaka i taj novac dao za izgradnju replike lurdske špilje u Pudongu [jedan od distrikata ovoga megalopolisa]. Jedan nas je od njegovih necaka došao posjetiti u Šangaju. I treci je „Xao Jiazhu“, profesor kemije koji nije imao jednu ruku (2).

10) Položaj je Crkve u Kini poseban buduci da se javne vlasti vrlo aktivo zanimaju za nju. Što za Vas znaci tradicionalna misa u smislu zajedništva s drugim katolicima iz cijeloga svijeta, ali i onima iz prošlosti? Gledaju li nadzorna tijela blagonaklono na Vaše mjesecno slavljenje tradicionalne mise?

Trebamo pogledati širu sliku. Pada mi na pamet, primjerice, vrijeme cara Kangxija (1664. - 1723.). Tijekom citave je povijesti Kine vlast uvijek imala mišljenje o Katolickoj Crkvi – strogo ili blagonaklono ovisno o vremenu, ali u svakom slucaju nikad indiferentno. Oni koji u naše vrijeme govore da je vlast prema Crkvi indiferentna, u krivu su. Kangxi je, primjerice, tražio u katolickoj vjeri ono što bi za njega moglo biti dobro, a bojao se onoga što bi moglo škoditi njegovoj vladavini. Zato je uvijek htio katolicke predstavnike imati uz sebe, a javne vlasti imaju isti cilj: osigurati da se nece naškoditi njihovoj zemaljskoj vladavini. Dok slavim tradicionalnu misu, imam osjecaj da mi je posve jednako kao u doba Kanxija: imam istu vjeru, prikazujem istu žrtvu i nosim se s istim problemima.

---

(1) Glavni grad pokrajine Hubei, u središnjoj Kini. Ima oko 20 milijuna stanovnika.

(2) Možda je rijec o nepreciznom prijevodu: je li župnik zaista govorio o bijelom superpeliceju ili pak o bijeloj tkanini kojom se pokriva krevet bolesnika?

(3) Treceg je
svecenika lakše prepoznati: rijec je o isusovcu Robertu Jacquinotu de Besangeu
(https://fr.wikipedia.org/wiki/Robert_Jacquinot_de_Besange), pravom junaku
cijim je osobnim djelovanjem spašeno cak 300 000 ljudi u vrijeme
kinesko-japanskoga rata 1937. Valja napomenuti da župnik Župe sv. Josipa ne
potjece iz Šangaja i da podatke o svojoj župi može zahvaliti pricama svojih
župljana, njihovu pamcenju i... opcinstvu svetih.